

DE STER VAN NEDERLAND

15 NOVEMBER 1934

No. 22

39e JAARGANG

»Want ik weet, dat de Heere geenzins bevelen aan de kinderen der menschen geeft, zonder hun den weg te bereiden, om die geboden te kunnen volbrengen «
I Nephi 3:7.

WELKE FACTOREN HEBBEN HEM TOT EEN EDEL FIGUUR DOEN ZIJN ?

(Slot)

(Toespraak door Ouderling David O. McKay uitgesproken tijdens den rouwdienst, gehouden ter nagedachtenis van wijlen President Anthony W. Ivins.)

Zijn getuigenis

Ten eerste, een levende gemeenschap met zijn Heere. Voor hem waren God en de onbekende werelden niet slechts iets, waarnaar men giste, hij wist het door ondervinding. Slechts een week geleden, ter gelegenheid van zijn 82en verjaardag, gaf hij zijn getuigenis :

„Het eeuwig leven, redeneerde ik, was de grootste aller gaven. Om dit te verkrijgen moet men, volgens het woord des Heeren, God kennen en Zijn Zoon, Jezus Christus. Om het koninkrijk van God te zien, nog minder dus dan binnentreden, moet men wederom geboren worden. Ik vroeg mezelf af, waar deze nieuwe geboorte uit bestond

Ik kwam te weten, toen ik verder las, dat om de waarheden van de leeringen van den Verlosser te kennen, het noodzakelijk was, den wil van den Vader te doen. De waarheid van deze leerstelling togedaan, kwam ik tot de sterke overtuiging, dat, indien ik ooit een getuigenis van de waarheid der leerstellingen

van het Evangelie wilde ontvangen, het noodzakelijk zou zijn, een rein leven te leiden. Ik moest betrouwbaar zijn, matig, deugdzaam, in één woord, moest den wil des Vaders doen, zooals de Zoon geboden had”

Het dienen van God

Ten tweede, geloofde hij, dat de beste manier om den Heere te dienen was, de menschheid te dienen. Hij aanvaardde letterlijk het gebed en al, wat daarmede verband houdt: „Inzoverre gij het aan den minste van deze mijne broederen hebt gedaan, zoo hebt gij het aan mij gedaan”. Rechtvaardig voor iedereen — mededeelzaam voor de dwalenden — behulpzaam voor de nooddriftigen — zijn laatste raadgeving aan de Twaalven, een boodschap van het Eerste Presidentschap, had ten doel, dat wij liefdadig en vriendelijk moesten zijn en nimmer een broeder vervloeken. Hoe passend kunnen wij op hemzelf toepassen zijn schoone bijdrage aan den Pionier:

„Hij wist, dat andere menschen den Heere vonden in tempels, met handen gemaakt net zoowel als hij Hem dicht om zich heen gevoelde hier onder de sterren, in de eenzaamheid van deze eeuwige heuvelen. Hij was geen Farizeeër, die de fouten van zijn medemenschen opnoemde, terwijl hij blind was voor zijn eigen tekortkomingen, maar iemand die, zijn eigen onvolmaaktheden erkennende, den mantel der liefde over zijn naaste uitspreidde.

Hij was niet iemand, die den val zijner naasten zocht, opdat hijzelf hoogerop zou kunnen komen, doch slechts een dappere, eenvoudige man, die alleen vroeg zijn eigen geloof en roeping te mogen volgen, wetende, dat de Heere klopt aan de deur van de harten aller menschen en dat, wanneer zij slechts het klinkkoord aan den buitenkant willen hangen, zooals het immer aan zijn deur hing, de Heere binnen zal komen en vrede in hun zielen zal brengen.”

Familieverwantschap

De derde hoofdfactor in de verbetering van zijn karakter was zijn hooge waardeering voor de familieverwantschap en zijn onverwrikbare trouw en aanhankelijkheid daaraan.

Zijn huiselijk leven was ideaal, gekenmerkt door zachtheid, eenheid en reinheid, en het is een voorbeeld voor de geheele wereld. Schoon is waarlijk de liefde en toewijding van dit waardig echtpaar.

Op 26-jarigen leeftijd huwde hij Elizabeth Ashby Snow, dochter van Ouderling Erastus Snow. Hier is President Ivins eigen verslag van zijn eerste ontmoeting met zijn lieveling.

„Wij kampeerden aan het Chicken Creek meer. Enkele wagens reden ons voorbij en sloegen een eindje verder hun kamp op. Den volgenden morgen graasde een span muilezels, dat aan het andere gezelschap behoorde, bij onze dieren.

Ik liep den weg op naar onze bureu en vroeg een man, die een

tuig aan het repareren was, of men willicht een paar muilezels miste. Hij glimlachte en zeide „Neen”. Toen ik zoo bij den wagen stond en met den man praatte, kwam er een klein meisje van de tegen-gestelde richting en van onder een blauwen hoed keek ze naar mij en ik naar haar.

Ik was getroffen door haar mooie bruine oogen en kon ze niet meer vergeten. Toen we St. George Valley bereikten, zag ik weer het donker-oogig meisje. Ze was de dochter van Erastus Snow, de vader van Utah's Dixie. Ik ontmoette haar nog zeer dikwijls, tot we tot man en vrouw waren opgegroeid en ze mijn vrouw werd. Ze is nog bij me, hetzelfde lieve meisje dat ze te Chicken Creek was. Ze heeft met mij de gevaren, moeilijkheden en ontberingen van het pioniersleven gedeeld. Niemand heeft ooit haar plaats ingenomen, of kan ooit haar plaats innemen.”

Aldus zien wij, dat op het eerste gezicht die lieve bloem, Liefde, wortel schoot in hun beider hart. Gedurende meer dan een halve eeuw heeft ze zich gekoesterd in den zonneschijn van volmaakt vertrouwen en dit vertrouwen verheerlijkte hun leven en tehuis met voortdurende geur. Ze hebben acht kinderen in leven, een jongen is overleden, en allen strekken hun voorbeeldige ouders tot eer.

Vierde factor

Ten vierde. Zijn onwankelbaar geloof dat de wereld tot een betere en gelukkiger plaats kan worden herschapen, waarop menschelijke wezens kunnen wonen. Zijn hart sloeg als het hart van een ander kind der menschevendheid, die heeft uitgeroepen, dat wij moeten bidden, opdat de tijd spoedig zal komen dat de menschen dezer wereld broeders zullen zijn.

Voor hem was het groote en eenige doel der Kerk de mannen en vrouwen in nauwer contact met God te brengen door rechtvaardigheid, vriendelijkheid, genade en waarheid. Met zijn standpunt met betrekking tot deze wereld — als een waar vertolker van christendom, zeide hij eens: „Het geheele werk van de natuur en van de geschiedenis, en van de verlossing is gericht op het maken en trainen van geloovige zielen, die door den dood geboren worden tot dat groote leven, waartoe alle dingen hier een voorbereiding zijn. Door den geheelen moeizamen arbeid der natuur, en al de ellende en het toneelspel van het menschelijk leven maakt God een wereld van geesten, met wie Hij zelf eens ten volle in verbinding zal staan en die met Hem vereenigd zullen zijn, als de groote christelijke oplossing van het raadsel der wereld.

Eeuwig leven

Ten vijfde. Zijn kennis, dat zoo zeker er een God in den Hemel is, zoo zeker zal des menschen geest na den dood leven.

„In uw tegenwoordigheid”, zegt de psalmist, „is volheid van vreugde”. President Ivins' geloof was net zoo volmaakt als het

geloof van den profeet Enos, die zeide: „Ik ga spoedig naar de plaats mijner rust, welke bij mijn Verlosser is; want ik weet, dat ik in Hem rust zal vinden en ik verheug mij in den dag, wanneer mijn sterfelijkheid onsterfelijkheid zal aandoen en ik voor Hem zal staan; dan zal ik met vreugde zijn gelaat aanschouwen en Hij zal tot mij zeggen: „Kom tot Mij, gij gezegende, er is voor u een plaats bereid in de woningen Mijns Vaders.”

President Ivins' levensphilosophie heeft hem de waardeering doen winnen van zeer vele mannen en vrouwen, die het geluk hadden, zich in de uitstraling van zijn geest te koesteren en het heeft hem die christelijke eigenschappen gegeven, welke hem op zijn gemak zullen doen gevoelen in de tegenwoordigheid van zijn Vader en de rechtvaardige menschen, die hem hebben verwelkomd in de eeuwigheid, waarheen hij is gegaan.

Zuster Ivins, en u, gezegende dochters en zonen van dezen voorbeeldigen vader, uw geloof in de onsterfelijkheid is even onwankelbaar als het zijne. Moge u in deze zekerheid en in de kracht en tegenwoordigheid van Gods Heiligen Geest, troost en vrede vinden.

President Grant, uw kennis is volmaakt, dat uw wederom de hand van „Tony” zal mogen drukken, uw geliefden raadsman, wijzen raadgever en levenslangen metgezel. Moge God u intusschen blijven zegenen en leiden, bid ik nederig in den naam van Jezus Christus. Amen”.

DE VREEMDELING BINNEN ONZE POORTEN

door Joseph F. Merrill

Vele jaren geleden kwam een vreemdeling in zekere gemeente naar een harer vergaderingen. Hij was reeds vroeg in de zaal en was een der eersten, die binnenkwam. Geheel onbekend met de gewoonten, bleef hij bij de deur staan en wachtte op een welkomstwoord of een vriendelijke groet. Toen hem dit niet ten deel viel, liep hij door en bezette een stoel. Anderen kwamen binnen en ten laatste was het voorste gedeelte der zaal goed gevuld en de dienst begon en werd gedurende ongeveer anderhalf uur voortgezet. Na het dankgebed ging de vreemdeling naar het middenpad en keek uit naar een der ambtenaren of iemand anders, die met hem zou willen spreken. Maar toen de zaal bijna leeg was, ging de vreemdeling weg, zonder dat iemand een woord tegen hem gezegd had en zoover als hij kon nagaan, zelfs maar notitie van hem had genomen, terwijl hij in de vergadering was. Denkt u, dat deze vreemdeling ooit naar een vergadering in die zaal is teruggekeerd?

Kortgeleden werd den schrijver een teleurstelling verteld, welke twee onderzoekers in een gemeentevergadering hadden onder-

vonden. Dit herroept de geschiedenis — een ware geschiedenis — van den bovengenoemden vreemdeling. Ongetwijfeld zijn voorvallen van dien aard uitzonderingen. Want, is het niet regel, dat vreemdelingen en leden bij den ingang gelijk worden behandeld en hartelijk in onze vergaderingen worden verwelkomd? Is het ook niet waar, dat tenminste een der ambtenaren poogt, bekend te raken met iederen vreemdeling? Ook de leden moeten er op uit zijn te doen wat zij kunnen, om vreemdelingen te verwelkomen. Daarom schuilt, wanneer een vreemdeling een onzer vergaderingen verlaat zonder zijn naam en adres te hebben achtergelaten of een gebruikelijke uitnoodiging te hebben ontvangen om terug te komen, de fout bij den vreemdeling, of behoort dit zoo te zijn. Want het is de speciale plicht van de ambtenaren en zendelingen, toe te zien, dat voor alles goed wordt zorggedragen en in het bijzonder aandacht aan de vreemdelingen wordt besteed.

Het is echter te begrijpen dat enkele leden hun plicht tegenover vreemdelingen verzaken, omdat zij niet willen, dat de gemeente groeit in ledental, welke redenen geheel onwaardig en onedel zijn. Indien er zulk een lid is, dient hij (of zij) zich wel degelijk te bekeeren. Laat niemand belijden, den geest van het Evangelie van Christus te genieten, die zijn medemenschen niet liefheeft en er niet naar verlangt, de zegeningen van het Evangelie met hen te deelen. Het Evangelie is voor allen, voor iedereen, die wil gelooven, zich bekeeren en het aannemen. En niemand, die is binnengetreden heeft het recht, den ingang voor andere waardige zielen af te sluiten. Aan den anderen kant is het de plicht van een ieder, die het heeft aangenomen, zichzelf in te spannen, anderen het te doen aannemen. Bijvoorbeeld: iedereen, vooral vreemdelingen, die naar een onzer vergaderingen komt, dient daar een warmen, verwelkomenden geest te gevoelen. En indien de vergadering zich niet kenmerkt door zulk een geest van liefde en broederschap, is het, omdat degenen, die daar tegenwoordig zijn, dien geest niet uitstralen — tenminste, de geest van enkelen is zoo slecht, dat hij de uitwerkingen van den goeden geest teniet doet.

Het prediken van het Evangelie is de eerste plicht van de Kerk. De ware Kerk van Christus is immer een predikende organisatie geweest. Deze verplichting is door de Kerk ijverig nagekomen. Zoo ook is de eerste Kerkplicht van ieder lid om zoo goed mogelijk zonder zonden te leven. Voordien bekeerde hij zich van zijn zonden toen hij gedoopt werd en zij werden door de wateren van den doop afgewaschen. Nu is hij, wanneer hij niet voldoende kracht bezit, daarnaar volmaakt te leven, toch verplicht, er voortdurend naar te streven. En indien hij dit doet, zal de Geest des Heeren zijn dagelijksche metgezel zijn, en één kenmerk daarvan is de liefde voor zijn medemenschen — een

verlangen hen te dienen en te helpen, dezen geest met hem te deelen en hen ertoe te brengen, met hem de vreugde te deelen, welke hij gevoelt door het aannemen en naleven van het evangelie. In dit alles is geen rechtvaardiging, geen verzachting tot het koel of onverschillig behandelen van vreemdelingen en onderzoekers, die onze vergaderingen bijwonen. En elke vergadering, die goed geleid wordt, zal voldoende maatregelen treffen voor het attent zijn op alle vreemdelingen, die aanwezig mogen zijn.

Doch laat ieder lid zijn plicht weten, welke van hem (of haar) verwacht wordt: iets van zichzelf tot de vergadering bij te dragen — een geest van welkom, van broederschap, van vreugde, en van liefde met anderen te deelen. Hiertoe dienen voortdurende pogingen te worden aangewend; de geest van dienstbaarheid dient te worden verspreid.

HOE MEN LEERT ONDERWIJZEN

(Vervolg van blz. 318)

HOOFDSTUK VIII

Les 13

Hoe een les te doen inslaan of de lestoepassing (Vervolg)

Een tweede lessoort spreekt tot de gevoelens. Dit soort lessen heeft ten doel, dat de leerlingen *zich beter zullen gevoelen*. Zij zullen al dan niet tot de onmiddellijke daden leiden. Sommige onderwijzers gelooven, dat elk tot het gevoel sprekend onderwijs moet of kan worden gevolgd door onmiddellijke daden. Doch zulk een aandringen op werkzaamheid kan te overdreven zijn. Abraham Lincoln was in zijn jonge dagen getuige van een slavenverkoop. Hij ontwierp echter niet onmiddellijk een vrijlatingsproclamatie, doch er zijn er toch maar weinigen, die kunnen betwijfelen, dat deze verkoop de toepassing vond in een ideaal, dat gedurende al die jaren, voorafgaande aan den Burger-oorlog, het brein van Lincoln bezighield.

Menig mensch is in een uur van verzoeking gered in zijn later leven, door de levendige herinnering aan heilige waarheden, aan moeders knie geleerd.

Wanneer men er op staat, dat voor ieder ideaal, dat men in de gedachten der leerlingen tracht vast te leggen, er een onmiddellijke uitwerking moet zijn in de dagelijksche daden van de onderwezen leerlingen, dan loopt men gevaar, de toepassingsvoorbereiding te gaan geringschatten. Kan een schoone indruk niet des te schooner worden, wanneer ze door overpeinzing gedurende de jaren der kindsheid en het jonge man- en vrouwzijn geheiligd wordt?

Ten derde is er in het lessoort, dat, ofschoon het beide, het

verstandelijke en de gevoelens insluit, zich hoofdzakelijk beroept op den wil en vraagt naar werkzaamheid en daden. Er bestaat geen twijfel omtrent het feit, dat dit het soort les is, dat bij godsdienstonderwijs van de grootste beteekenis is. We ontmoeten onze leerlingen zoo weinig, dat wij slechts een gedeelte kunnen doen van hetgeen wij zouden willen doen, om hun leven te veranderen. Onze belangstelling gaat uit naar de verbetering van hun houding en gedrag en daarom dienen wij een studie te maken van de vraagstukken, welke zij ontmoeten in hun dagelijksch leven tusschen onze klasvergaderingen.

Dr. G. Herbert Betts, de bekende psycholoog, geeft hieromtrent een korte samenvatting in de volgende aanhaling:

„In het laatste overzicht komt het kind niet tot ons, opdat hij deze of gene feitenreeks kan leeren, of dat hij deze of gene groep gevoelens kan ontwikkelen, maar hij daardoor beter zal kunnen leven. De laatste toetssteen van ons onderwijs is derhalve ongeveer deze: Leeft het kind tengevolge van onze aanwijzingen hier verschillend en wel, en als een kind in al zijn veelvuldige betrekkingen tot zijn thuis, de school, de Kerk, de gemeenschap, en in zijn persoonlijk leven? Worden de lessen, die wij onderwijzen, voortdurend omgezet in beter bedrag, mooiere daden en sterker karakter, zooals aangetoond in den dagelijkschen loop van des leerlings ondervinding?”

Wanneer de leeraar dit „doen inslaan van de les” onder oogen ziet, krijgt hij den indruk, dat hij het leven der leerlingen niet slechts moet aanroeren als persoonlijkheden, doch als leden van een gemeenschappelijke groep. Het wordt zijn plicht, hen niet alleen te leiden in feiten met betrekking tot hun persoonlijk welzijn, geestelijk, verstandelijk en lichamelijk, doch dat de leeraar een verantwoordelijkheid draagt, eveneens te helpen bij het tot stand brengen van gemeenschaps-idealen, welke de personen natuurlijk min of meer onbewust onderschrijven.

Vragen en bespreking

1. Wat is het doel van de lessen, welke een beroep doen op de gevoelens?
2. Toont de waarde van dit soort lessen aan.
3. Wat is van het grootste belang bij godsdienstonderwijs, de les, die een beroep doet op de werkzaamheid, of de les, die een beroep doet op de gevoelens?
4. Verdedig of becritiseer de aanhaling van prof. Betts.

HUISBEZOEK-ONDERWERP VOOR DECEMBER (Voor de Broeders)

Tienden een geloofstoetssteen

Het betalen van tienden is een toetssteen voor iemands getrouwheid en gehoorzaamheid aan de wetten van God. Enkelen

beschouwen het betalen van tienden als een voorrecht, terwijl anderen het teveel gevergd vinden.

Indien men de laatstgenoemde houding aanneemt, werkt ze als een hinderpaal tot den geestelijken groei, en zelfs wanneer tienden betaald wordt, zal dit niet zeer lang duren. Gedurende honderd jaar heeft de Herstelde Kerk de tiendwet aan haar leden onderwezen, en toch zijn er nog velen, die ze niet gehoorzamen.

En waarom? Omdat ze niet in den Heere hebben geloofd. Aangaande het betalen van tienden heeft hij gezegd: „Beproeft Mij nu daarin of ik U dan niet zal opendoen de vensteren des hemels, en U zegen afgieten, zoodat er geen schuren genoeg wezen zullen.”

Iemand, die eerlijk tegenover den Heere is, zal ook door niet-Mormonen gerespecteerd worden, omdat hij dan in zijn geheele gedrag eerlijk zal zijn. Niet-Mormoonsche bankiers hebben dikwijls geld geleend aan Mormonen, die tiendenbetalers waren, ofschoon ze toch niet voldoende waarborg hebben. Zij redeneerden aldus: Indien deze man aan een verplichting wil voldoen, welke hij vrijwillig heeft aanvaard, en tot betaling waarvan niemand hem kan dwingen, zal hij ook wel eerlijk genoeg zijn, deze schuld welke hij schriftelijk heeft aanvaard, te betalen. En in hun vertrouwen zijn ze niet bedrogen uitgekomen.

Wijlen President Joseph F. Smith zeide, dat „door dit beginsel zal de getrouwheid van het volk dezer Kerk op de proef gesteld worden Daardoor zal bekend worden, of ze getrouw dan wel ontrouw” zijn.

Menschen, die hun tienden betalen, leeren hun geld te bewaren. Zij berekenen hun inkomen, en betalen hun schuld aan den Heere. Dit leert hun, voorzichtig te zijn met hun inkomen en het verstandig te gebruiken. Zij worden geïnspireerd om voorzichtig te zijn en geen dwaze uitgaven te doen. Het waarnemen van deze wet brengt derhalve een zegen met zich voor een ieder, die ze onderhoudt, zooals de Heere beloofd heeft te doen aan Maliachi.

WIST U.....

dat men op alle postkantoren een speciale adresveranderingkaart kan koopen voor den prijs van 1½ cent, waarop door u uw oud en nieuw adres kan worden vermeld?

dat, door deze in te zenden aan het Zendingskantoor, Crooswijkschesingel 16b, Rotterdam, de bezorging van „De Ster” aan uw adres geen vertraging zal ondervinden?

dat dit voor de administratie van „De Ster” zooveel eenvoudiger is?

Wilt u daarmee bij eventuele verhuizingen rekening houden?....
Dank u!

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistentente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

Een hedendaagsche getuigenis van Joseph Smith als vertaler

In het *Boek van Mormon* vindt men verschillende hoofdstukken die veel overeenkomen met daarop betrekking hebbende hoofdstukken in de boeken van Jesaja, Maliachi en Mattheus in den Bijbel. Vele critici en foutzoekers hebben Joseph Smith ervan beschuldigd dat hij deze gedeelten uit den Bijbel heeft overgenomen. Indien dit niet zoo was, vragen ze, hoe komt het dan, dat bijna gelijke taal gebruikt wordt, beide in den Bijbel en daarop betrekking hebbende gedeelten in het Boek van Mormon? En dan, hebben ze, zonder een verder onderzoek, uitgemaakt, dat de moderne profeet-vertaler een listige bedrieger was. Deze overeenkomst, wanneer nauwkeurig onderzocht echter bewijst, dat Joseph Smith, inplaats van als een bedrieger de hoofdstukken den Bijbel af te stelen, en ze daarna als zijn vertaling uit te geven, een waarlijk goddelijk geïnspireerd vertaler was, die werkelijk zijn verslag van vroegere verslagen heeft vertaald. We ontkennen niet, dat Joseph Smith gedeelten uit den Bijbel overnam, *toen hij bemerkte, dat de daarin vervatte leeringen juist waren.* Dit wordt bewezen wanneer men de twee boeken met elkander vergelijkt. En waarom zou hij dat niet doen? Hij was geen geleerde vertaler, en de kennis van zijn moedertaal gering. Toen hij een passage in den Bijbel vond, welke precies overeenkwam met het gedeelte van het verslag, dat hij aan het vertalen was, gebruikte hij dat natuurlijk, daar het toch het werk was van letterkundig onderlegde mannen, die de gedachten van de vroegere profeten en geschiedschrijvers in veel schoonere taal hadden uitgedrukt, dan hij ooit zou kunnen hopen te doen.

Tusschen elk van deze zoogenaamde „gestolen” hoofdstukken *zijn echter talrijke verzen, die niet eender zijn dan de daarop betrekking hebbende verzen in den Bijbel.* Deze verzen nu zijn voor ons van zeer groot belang. Waarom gebruikte Joseph Smith vele verzen uit de standaardverzen van den Bijbel zonder daarin een woord te wijzigen, en erkende dan weer de Bijbelteksten in het geheel niet, en haalde andere verzen aan in zijn eigen woorden, om daarbij de gedachte van den tekst geheel en al te veranderen?

Hij deed dat, omdat hij daadwerkelijk vertaalde van een verslag, dat de ware weergave van de woorden der vroegere profeten bevatte en hij wist het. Daarom aarzelde hij niet, wanneer hij een

vers vond, waarin de profetieën, zooals in het Nephietische verslag vermeldt, verschilden van die in den modernen Bijbel, de vertaling te wijzigen, opdat de profetieën, vervat in het *Boek van Mormon*, meer nauwkeurig zouden zijn dan de onjuiste vertalingen in onzen Bijbel.

Indien Joseph Smith een bedrieger was geweest, had hij dan zoo iets durven doen? Was het niet aanmatigend van den ongeleerden jongen man, om te gaan knoeien aan de vertalingen, door de grootste geleerden der zeventiende eeuw gemaakt? Maar hij durfde het te doen, omdat hij wist, dat hij gelijk had, en geleerden noch ongeleerden vreesde, wetende, dat God de zijde van het goede koos, en dat de waarheid zou triomfeeren en overwinnen.

Maar, zegt de ongeloovige, welk bewijs hebt u voor deze bewering, anders dan uw eigen geloof? Tot op voor korten tijd hadden wij geen tastbaar bewijs, doch in enkele jaren is er een zeer interessante bekrachtiging van het Mormoonsche geloof in Joseph Smith als vertaler verschenen. Dr. S. B. Sperry, nu leeraar in de Oud Testamentische Historie aan de Brigham Young Universiteit, legde enkele jaren geleden een verhandeling voor aan de Universiteit van Chicago, als een der vereischten tot het verkrijgen van den titel van Mr. in de Letterkunde, en waartoe een zeer grondige studie van een gedeelte hiervan behoort. Dr. Sperry rangschikte in vergelijkende kolommen de gedeelten van het boek van Jesaja, zooals in het Boek van Mormon vervat, de daarop betrekking hebbende gedeelten, zooals in den Bijbel te vinden zijn, de meest juiste Hebreuwsche tekst van deze gedeelten van Jesaja en de meest nauwkeurige moderne vertalingen van dezen Hebreuwschen tekst. Wij dienen in gedachten te houden, dat gedurende de laatste 300 jaar de geleerden een grooten vooruitgang hebben gemaakt in de studie van den Hebreuwschen Bijbel, zoodat wij tegenwoordig een nauwkeuriger Hebreuwschen tekst hebben, meer overeenkomend met den oorspronkelijk geschrevene dan de vertalers hadden, die onze standaard-verzen in het eerste gedeelte der zeventiende eeuw maakten. En wat bracht de studie van Dr. Sperry aan het licht? Dat de vertalingen van de profetieën van Jesaja, welke Joseph Smith in zijn eigen woorden vertaald had, en daardoor durfde te verschillen van de oorspronkelijk aanvaarde vertaling van den Bijbel, *nauwkeuriger waren dan de daarop betrekking hebbende gedeelten, vervat in onze Bijbels*, en zeer nauw overeenkomen met de vertalingen, welke de grootste moderne geleerden in staat zijn geweest te doen. Dr. Sperry werd gedwongen, zijn verhandeling (of stelling) te verdedigen voor een raad van professoren en hoogleeraars in oude talen, en zijn stelling werd bewezen en door hen aanvaard.

Wederom is de *tijd* een rechtvaardiger geweest voor den laterdaagschen profet. Wederom is door wereldsche kennis een ge-

tuigenis van zijn goddelijke zending verkregen. Ten laatste zal de waarheid triomfeeren en overwinnen. Aan een afvallige en ongeloofige wereld geeft „Mormonisme” een uitnoodiging tot een flink onderzoek naar zijn waarheden, teneinde de goddelijke zending van den profeet Joseph Smith te leeren kennen. L.

APOSTELN VAN DE NIEUWE BEDEELING DES TIJDS

Thomas B. Marsh, Eerste President der Twaalven

(Vervolg van blz. 336).

Een duidelijk bewijs van zijn sterkte als kerkleider en van het hoog aanzien, dat hij genoot, vormt zijn arbeid in Kirtland in 1837, waar hij trachtte eenigen van de Twaalven en sommige anderen, die hooge plaatsen innamen in het Kerkbestuur en die tegen den Profeet waren opgestaan, met elkander te verzoenen. Spoedig daarop vergezelde hij Joseph Smith en Sidney Rigdon op een zending naar Canada. Later reisde hij naar Missouri, waar hij in October aankwam.

Zijn afval.

Den 10den Februari 1838 werden Ouderlingen Marsh en Patten tot tijdelijke Presidenten benoemd in Missouri. In Augustus van hetzelfde jaar vonden de vervolgingen van de Heiligen plaats in Caldwell county. Gedurende dezen tijd verkoelde Thomas B. Marsh in zijn liefde tot de Kerk en werd hij een verrader zijner broederen. Hij vertrok spoedig naar Clay county en vandaar naar Richmond, Ray county. Tenslotte werd hij op den 17den Maart 1839 van de Kerk afgesneden, gedurende een conferentie te Quincy, Illinois gehouden.

Met betrekking tot zijn afval en zijn latere verzoening zeide Thomas B. Marsh, toen hij in 1857 in den Tabernakel verscheen :

„Dikwijls heb ik willen weten hoe eigenlijk mijn afval is begonnen. Ik ben tot de slotsom gekomen, dat de Geest des Heeren mijn hart moet hebben verlaten.”

Verliest den Geest.

„Nu is de volgende vraag, op welke wijze en wanneer de Geest des Heeren mij heeft verlaten. Ik werd jaloersch op den Profeet. Dit vertroebelde mijn blik. Ik zag alles wat rechtvaardig was voorbij en besteedde al mijn tijd aan het zoeken naar het verkeerde. En toen de duivel eenmaal de leiding had genomen, was het niet moeilijk voor de vleeschelijke zwakheden om den boventoon te verkrijgen, namelijk boosheid, jaloezie en gramschap. Ik kon het in mijn binnenste gevoelen. Ik was boos en vol toorn en zoodra de Geest des Heeren mij had verlaten, werd ik verblind. Ik dacht een balk te zien in de oogen van broeder Joseph, maar het bleek slechts een splinter te zijn, terwijl de balk zich in mijn

eigen oog bevond. Maar ik meende dezen balk in zijn oog te zien en wilde dezen er uit verwijderen. Ik werd dolzinnig, zooals br. Grant zegt en ik wenschte ieder ander eveneens dolzinnig te zien. Ik sprak met brs. Brigham en Heber en het was mijn wensch hen even dwaas te doen zijn als ik zelf was. Ik zag, dat dit niet gelukte en dit maakte mij des te boozet.

Broeder Brigham zeide, terwijl hij mij rustig aankeek: „Zijt gij de leider der Kerk br. Thomas?“ „Neen“, zeide ik. „Welnu“, zeide hij, „waarmede bemoeit ge U dan?“

Dit nu is wel de voornaamste grond van mijn afvalligheid. *Ik bemoeide mij met datgene, waarmede ik niets had te maken.* Maar laat mij U vertellen mijne vrienden, dat, indien ge niet evenzeer lichamelijk en geestelijk wenscht te lijden als ik heb gedaan, ge moet zorgen, dat de zaadjes van afval, welke eventueel in U zouden kunnen zijn, nooit tot ontkiemen geraken, want dit beteekent ellende en droefheid in deze wereld en verwoesting in de komende wereld.

Geeft zichzelf de schuld.

„Ik weet, dat ik een zeer stijfhoofdige mensch was. Vooral gedurende de eerste vier of vijf jaren had ik het gevoel nooit meer tot de Kerk te zullen terugkeeren, maar tenslotte werd het mij duidelijk, dat ik door den Almachtige werd gekastijd

Toen dacht ik eraan om terug te keeren en te zien of de Heer mij zou willen genezen, want ik ben van het zaad van Ephraim. Steeds nadien voelde ik mij ongerust

Nadat ik dit besluit had genomen, trachtte ik een uitweg te vinden. Dit duurde twee of drie jaren, want ik wilde niet terugkeeren ziek, lam, afgeleefd en afhankelijk. Ik trachtte dus naar verbetering, maar ik was gelijk iemand, die probeert in een gladden mast te klimmen en die bij iedere poging weer naar beneden komt. Ik zeide tot mijzelf: Ik word steeds ouder en ieder jaar maakt mij zwakker en wanneer ik niet besluit te gaan, zal ik spoedig sterven en wiens schuld zal het dan zijn?

Besluit te komen.

„Ik kwam dus tot de slotsom, dat het mijn eigen schuld zou zijn, wanneer ik bleef waar ik was. Daarom besloot ik nu werkelijk te gaan. Dit gebeurde in Januari jongstleden. Ik onderzocht hoeveel geld ik bij elkander zou kunnen krijgen. Dit bedroeg totaal vijf dollars en tien centen. Ik zeide: Heer, als Gij mij wilt helpen, zal ik gaan. Ik gevoelde, dat Hij mij nabij wilde zijn en ging met slechts vijf dollars en tien centen van Harrison county, Missouri op weg naar deze vallei.

Ik wist, dat mijn klein bezit niet toereikend zou zijn en zag geen kans dit bedrag te vermeerderen, maar voor ik den staat had verlaten, had de Heer het fortuin te mijnen gunste gekeerd

en bezat ik vijf en vijftig dollars en vijf centen. Hieruit meende ik te mogen opmaken, dat de Heer met mij was. Toch ondervond ik nog verschillende moeilijkheden, want ik reisde te voet. Er heerschte een strenge koude en ik gevoelde, dat mijn kastijding nog niet geëindigd was, niettegenstaande de Heer mij van eenige middelen had voorzien.

Bereikt Winter Quarters.

Toen ik te Florence of Winter Quarters moest wachten op een goede gelegenheid om de vlakten over te steken, las ik vele kerkelijke geschriften en boeken over het Evangelie en werd versterkt en meer bekend met de beteekenis van het Priesterschap van den Zoon van God. Hoewel ik voorheen wel een en ander van de theorie van het Priesterschap had geweten, ontdekte ik nu, dat ik het nooit goed had begrepen. Hierdoor werd mijn geloof ten zeerste versterkt.

Het was mijn wensch op de hoogte te komen en te zien wat de Mormonen geleerd hadden, sedert ik hen had verlaten en ik leerde heel veel door de predikaties hier gehouden. . . .

Ik ben hier gekomen om goed gezelschap te vinden en een van U te worden. Ik heb dit noodig. Ik wensch, dat Uw God mijn God zal zijn en ik wensch voor altijd met U te leven, ook aan de andere zijde van het graf. Ik zal nooit meer den wensch koesteren het volk van God te verzaken. Het is mijn verlangen Uw vertrouwen te genieten en één met U te zijn in het Huis des Heeren.

God staat aan het hoofd van dit koninkrijk. Hij heeft het geschraagd. Ik heb er in den beginne toe behoord, en in die dagen was Joseph de nederige, maar, zooals de schriften zeggen: „Het geringe zal groeien tot een duizendtal en het kleine tot een sterke natie”, en Joseph leefde en werd tot een duizendtal en dit volk is op een snelle wijze bezig te groeien tot een sterke natie.

God geeft de autoriteit aan één man. Ik zie nu in, dat dit een juist grondbeginsel is. Hierdoor is er een hoofd, een persoonlijkheid, die wij kunnen hooren en zien en desnoods aanraken. Dit hoofd maakt ons den wil van God bekend.

Christus is het groote Hoofd der Kerk. Hij heeft een man op aarde om Hem te vertegenwoordigen als zoodanig. Momenteel is dit br. Brigham Young (d.w.z. in onzen tijd Heber J. Grant. De hier vertaalde toespraak werd jaren geleden gehouden, zooals duidelijk is. Vert.) Brigham Young is als Profeet en Ziener het mondstuk, door Jezus Christus als Hoofd der Kerk gebruikt. . . .”

Na deze getuigenis, gegeven door een man, die gedurende zijn overtredingen de bestraffende hand des Heeren had gevoeld en die nu zijn verkeerdheden had toegegeven, stemde de geheele vergadering er in toe, Thomas B. Marsh weder als lid tot de

Kerk toe te laten, met alle plichten en rechten, welke tot het lidmaatschap behooren.

Hij heeft de ontvangen les begrepen en heeft de gelegenheid aangegrepen, der Kerk zijn ondervindingen als waarschuwend voorbeeld voor te houden: „Weest niet al te verzekerd van Uzelf, want voor ge het kunt bedenken, zijt ge van den goeden weg afgeleden.”

Thomas B. Marsh vestigde zich te Ogden en stierf eenige jaren later als een invalide. Gedurende vele jaren was zijn graf slechts gemerkt door een houten paal, waarop de letters T.B.M., maar nu wordt de laatste rustplaats van den man, die den moed had tot zijn Kerk terug te keeren en bijna als stervende zijn getuigenis te geven aangaande de waarheid van de zending van Joseph Smith, gemerkt door een aantrekkelijke steenen gedenkplaat.

Vertaald door P. VI.

ZENDINGSNIEUWS

Aangekomen

Ouderling Tracey G. Call, van Afton, Wyoming, kwam 1 November 1934 aan, om in Nederland een zending te vervullen. Zijn eerste arbeidsveld is Alkmaar.

Benoemingen en verplaatsingen

Ouderling C. J. Schaap is van Groningen naar Delft overgeplaatst, waar hij als president van het Rotterdamsche district werkzaam zal zijn. Zuster J. C. Schaap is van Groningen overgeplaatst, om in Delft te arbeiden.

Ouderling J. W. Evertsen is van Delft naar Groningen overgeplaatst, als districtsresident van het district aldaar.

Ouderling L. H. Hagen is overgeplaatst van Apeldoorn naar Groningen, en heeft de oproep ontvangen, om het kortelings opgerichte zangkoor in die gemeente te leiden.

Ouderling H. R. Williams is van Alkmaar naar Apeldoorn overgeplaatst, alwaar hij gemeentepresident is.

Ouderling D. R. Curtis is aangesteld als gemeentepresident te Alkmaar.

Ouderling C. H. Esperson is van Delft naar Groningen overgeplaatst.

Overleden

Evert Willem Nederhand, het jongste zoontje van Broeder en Zuster Nederhand der Overmaassche gemeente is op 31 October 1934 te Noordwijk-Binnen overleden. Hij werd geboren te Rotterdam op 27 Augustus 1931 en door Ouderling Sylvester M. Dalebout op 4 October 1931 ingezegend. De begrafenis had plaats op 5 November 1934 op de Algemeene Begraafplaats te Noordwijk.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR DECEMBER 1934

AVONDMAALSVERS

(Lukas 2 : 14)

„Eere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.

2¹/₂ MINUUT TOESPRAAKJES

- 2 December. De jongen, die een nieuwe heup kreeg.
Joseph berispt de bewakers.
Kerkgeschiedenis.
- 9 December. De straf over een goddeloos volk.
Een nederig profeet en een hooghartig volk.
Boek van Mormon.
- 16 December. Daniël - De twee groote beproevingen.
Juda's terugkeer naar Jeruzalem.
Oude Testament.
- 23 December. De geboorte van Jezus. Lagere Afdeling.
(Met behulp van leerares).
De ware beteekenis van Kerstfeest.
Evangelieler.
- 30 December. Eerbied voor de wet is een noodzakelijke eisch,
voor de instandhouding van de gemeenschap.
Tot welk doel werden de hulpbronnen der aarde
geschapen ?
Evangelië Boodschap.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING

(Het vijfde Artikel des Geloofs).

„Wij gelooven, dat een man van God geroepen moet worden door openbaring, en door oplegging der handen van degenen, die de autoriteit bezitten om het Evangelie te prediken en de verordeningen er van te bedienen.”

Laat ons voor de maand December onze pogingen wijden aan het juist en doeltreffend leeren van de liederen, die betrekking hebben op het Kerstfeest. Wij zullen dit jaar niet alleen trachten, de Kerstliederen te zingen, maar *vierstemmig te zingen*, zoodat ons programma, wat zingen aangaat, boven alle verwachting zal zijn.

Het is raadzaam, lied no. 142 „De Herders van Bethlehem” en no. 191 „Kerstlied” uit de *Heilige Lofzangen* te bestudeeren. Eveneens lied no. 58 „In Judea's velden” uit het kleine zangboekje en verder verdienen alle Kerstliederen, welke tot dusverre in „De Ster” verschenen zijn en de op reeds vroeger uitgegeven blaadjes gedrukte Kerstliederen een grondige studie ter voorbereiding van het Kerstfeest.

DUBBELTJES-ZONDAG 25 NOVEMBER

Zij zijn onderweg die kleine bekende enveloppen voor Dubbeltjes-Zondag, en daarom, ambtenaren en leeraars, thans is het aan u, of hun zending succesvol zal zijn. „Voor wat, hoort wat” zegt de Hollander en iedereen weet, dat er nimmer een betere belegging kan zijn dan in de Mormoonsche Zondagsschool. Laat ons er ons achter scharen — ambtenaren, leeraars, leden en vrienden en onze waardeering toonen voor het wonderlijke werk als gevolg van het Kerk-Zondagsschool-systeem, en ons deel doen, teneinde den voortgang ervan te kunnen bewerkstelligen. Voor zulk een goed doel hebben we allen een dubbeltje over, ofschoon de bijdragen zich niet tot dat bedrag behoeven te bepalen. Hebt u iets extra's, dan is het van harte welkom en u smaakt de voldoening dat u zooveel te meer hebt bijgedragen aan een zaak, den Zondagsscholen zoo waardig.

Zondag 18 November ontvangt u het envelopje!! Den daarop volgende Zondag 25 November zal het, gevuld met uw bijdrage, aan uw Zondagsschoolleeraar worden afgedragen. Laat ons als één man onze verknochtheid aan de Zondagsschool toonen!!!!

PRIESTERSCHAPSLESSEN

December 1934.

Eerste avond. Gebed, enz. Hoofdstuk X, Gemeente Uitgaven, en Hoofdstuk XI, Gemeente Registers en Rapporten. *Gemeente Toezicht*, blz. 41-43.

Tweede avond. Gebed, enz. Twee toespraken over:

1. „De drie Heerlijkheden.” *Leer en Verbonden*”, Afd. 76.

2. „Het Avondmaal.” *Art. des Geloofs*, blz. 139-145.

Derde avond. Gebed, enz. Hoofdstuk XII, Jaarlijksche Gemeente-Conferentie, en Hoofdstuk XIII, Genealogie, *Gemeente Toezicht*, blz. 44-46.

Vierde avond. Gebed, enz. Huisbezoekrapport. Behandeling van het huisbezoek onderwerp voor Januari 1935, hetwelk in *De Ster* van 15 December zal verschijnen.

INHOUD

Welke factoren hebben hem tot een edel figuur doen zijn?	345	Van de Redactie:	
De vreemdeling binnen onze poorten	348	Een hedendaagsche getuigenis van Joseph Smith als vertaler	353
Hoe men leert onderwijzen	350	Apostelen van de nieuwe be-deeling des tijds	355
Huisbezoekonderwerp v. Dec.	351	Zendingsnieuws	358
Wist U	352	Zondagsschoolwerk	359
		Priesterschapslessen	360